

му турне гиндежъ — и то ще се срути
при първи вихрь . . . Но защо ли сж хорти!
Нали Войводата единъ ще разпоредя?
Во всичко, казвате, единичката надежда
че той е, делото че само той до край
ще да изкара? . . . Но тамъ саба де играй
и пей куршумъ, кому е сигуренъ живота?
А случи ли се пръвъ самичкия Войвода
да падне въ бой — тогазъ? Отново полъ хунотъ —
и двойно по-жестоко, безпомощний народъ
ще да превне вратъ . . . Желаетъ ли свобода
народу, ти не се поставяй надъ народа —
а съ него заедно върви, дели беди,
дели и тържества. Клонъ отъ дъбътъ бди!
Отвориш ли те грънъ — смъртта ти да не сети
могъщия дъбъ: единъ падна отъ клоновете,
но все ся читави пакъ другите, и съ тяхъ
предъ бурите се гордо изправа той безъ страхъ.
Така разбирамъ азъ и за това се бора.
Мълчалъ и трагъ, — но предъ мизи ще разтвори
шмекъ картите си, та . . ."

Но бързо Дивисилъ
сега поше: „Така, така е, синко миль.
Ти мислишъ може би и хубаво и здраво;
но мене позволи да ти го кажа право —
ти младъ си! Откажъ свитъ светува, на света
прибрѣна козюга била е младостта:
че тя ни хората, нито живота жакъ/
тъй както трябва, — и повече ментае,
по-малко мисли. Тя, съ илени и менти,
като тополя се издига въ висоти —
но за това пъкъ тъй и слабо сяко се ни!
И не подъ нея се отбива заморений
отъ жегъ пътникъ. Азъ не първи пъкъ сега
те слушамъ да роптайшъ, и слушамъ те съ тъга
противъ Войводата светнавши да маташъ,